

Strategia rozwoju Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie na lata 2012-2024

Wstęp

Strategia rozwoju Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie podzielona jest na dwa etapy. Na etap 2012-2016, obejmujący drugą kadencję obecnego rektora oraz na etap 2016-2024, obejmujący dwie następne kadencje jego następcy lub następców. Kadencyjność jest dobrą cezurą, służącą planowaniu i przewidywaniu nie tylko dlatego, że jest naturalnym cyklem, będącym pochodną wymogów ustawowych. Ale również i dlatego, że przy wyznaczaniu dalekosiężnych celów strategicznych – w ramach ciągłości – dla kolejnych kierownictw Uczelni powstaje zestaw zobowiązań, których prolongata wydaje się być nieuchronna. Z drugiej zaś strony – kierownictwo, które tworzy strategię winno zadbać o pojawienie się możliwości autonomicznej przestrzeni realizacji planów dla swoich następców.

Trudności, jakie powstać mogą w opracowaniu strategii rozwoju, związane są z nikłą i niemożliwą do precyzyjnego przewidzenia, wiedzą na temat kierunków i dynamiki rozwoju teatru i sztuk audiowizualnych oraz nowych gatunków parateatralnych. W ślad za tą niewiedzą podąża, zarówno empiryczne jak i intuicyjne, domniemanie ewolucji profesji aktora, reżysera czy scenarzysty. Z jednej strony – może ona zmierzać ku poszerzeniu spectrum wszelkich zawodowych działań, w obrębie danej profesji; z drugiej zaś – profesje mogą zmierzać w stronę wąskich specjalizacji.

Nie do przewidzenia jest też społeczna akomodacja całkiem nowych form uprawiania wymienionych zawodów, w ramach nowych gatunków teatru, nowych form sztuki czy wręcz nowych systemów komunikacji.

Dla Uczelni, której zadaniem jest przygotowanie profesjonalnej kadry absolwentów dla szeroko rozumianego teatru, przewidywanie tak potrzeb rynku, jak i kierunku jego rozwoju, jest poważnym wyzwaniem.

Na szczęście dla teatru – istnieją imponderabilia, których zmiana zdaje się być niezbyt pożądana, więc nie powinna być planowana.

Na szczęście dla Uczelni, przygotowującej kadry do teatru, istnieją w niej ustawowe i zwyczajowe mechanizmy, które pojęciu „strategii rozwoju” nie powinny dać zginąć w gąszczu banałów i komunałów – z jednej strony – i mrzonek i facecji o futurystycznym rodowodzie – z drugiej.

Konstruując strategię rozwoju, należy skupić się na trzech głównych aspektach problemu – na strategii rozwoju samej **Uczelni**, na strategii rozwoju jej **Kadry**, oraz na strategii rozwoju **Programu Nauczania**.

Wszystkie trzy kierunki w naturalny sposób są ze sobą powiązane i wzajem od siebie zależne. Dlatego należy pojęcie „strategii rozwoju” w obszarach **Uczelni**, **Kadry** i **Programu Nauczania** traktować symultanicznie, przy jednoczesnym założeniu, że nieodmienne pozostaną statutowe zadania Akademii, do których należy:

1. kształcenie studentów w celu przygotowania ich do pracy zawodowej jako aktorów, reżyserów, krytyków, badaczy i specjalistów w obszarze sztuki i humanistyki,
2. wychowywanie studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, za umacnianie zasad demokracji i poszanowanie praw człowieka,
3. kształcenie i promowanie kadr naukowych i dydaktycznych w zakresie sztuki teatru, wiedzy o teatrze i dyscyplin pokrewnych,
4. prowadzenie działalności artystycznej,
5. prowadzenie twórczych poszukiwań w zakresie sztuki teatru i doskonalenia artystycznego warsztatu teatralnego,
6. prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych w zakresie sztuki i twórczości artystycznej, wiedzy o teatrze i dyscyplin pokrewnych oraz świadczenie usług badawczych,
7. prowadzenie studiów podyplomowych, kursów i szkoleń w celu kształcenia nowych umiejętności niezbędnych na rynku pracy w systemie uczenia się przez całe życie,
8. upowszechnianie wyników badań oraz osiągnięć artystycznych,
9. wpajanie zasad etyki zawodowej,
10. dbałość o kulturę polskiego słowa,
11. upowszechnianie kultury teatralnej,
12. działanie na rzecz społeczności lokalnych i regionalnych
13. stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia i w badaniach naukowych.

Powyższy cytat ze statutu Akademii stanowi punkt odniesienia do szczegółowego określenia strategii rozwoju. Ponieważ w myśl obecnych przepisów statut Akademii może być korygowany przez Senat uczelni bez ministerialnych zatwierdzeń, należy założyć możliwość przeprowadzenia autokorekt i uzupełnień, zgodnie z potrzebami uczelni i koniecznością reagowania na potrzeby rynku.

Strategia Rozwoju Uczelni

Dla przejrzystości wyjaśnienie, że termin „Uczelnia” odnosi się w tym rozdziale wyłącznie do majątku trwałego Uczelni – tzn. do budynków i terenów a także do wyposażenia audytoriów, sal ćwiczebnych i teatralnych oraz pozostałych pomieszczeń biurowych i administracyjnych, portierni, halli, korytarzy, klatek schodowych etc.

W tym zakresie istnieją pewne współrzędne, pozwalające planować w sposób racjonalny. Jedną z nich jest z pewnością umowa ze szkołami muzycznymi, która ma charakter okresowy i wygasa z dniem 30 czerwca 2016 roku. Od tej chwili oba budynki szkół muzycznych oraz budynek bursy szkolnictwa artystycznego mają przejść pod zarząd Akademii Teatralnej, zaś dotychczasowi użytkownicy mają opuścić zajmowane dotąd pomieszczenia. Kłopot wszelako polega na tym, że – zgodnie z ustaleniami z kierownictwem resortu – Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego – szkoły muzyczne muszą się mieć gdzie przeprowadzić. Wedle planu MKiDN ma do czasu obowiązywania umowy znaleźć miejsce dla szkół muzycznych i wybudować dla nich nowy obiekt.

Uwzględniając wszystkie optymistyczne okoliczności należy brać pod uwagę możliwość poślizgu w tych planach, sięgającą roku w wersji optymistycznej a dwu lat - w wersji pesymistycznej. Tym bardziej, że dla potrzeb Akademii Teatralnej należało będzie wykonać szereg prac adaptacyjno remontowych w przejętych obiektach. Dla strategii istotną rzeczą będzie dokładna inwentaryzacja pomieszczeń obu szkół i bursy i w ślad za nią opracowanie projektu przystosowania pomieszczeń dla potrzeb Akademii. Prace projektowe winny być wykonane w latach 2014-2015 tak, aby rok 2016 był już rokiem gotowości realizacyjnej.

Wcześniej, w latach 2013-2014 należy uwzględnić dobudowę w obiekcie Teatru Collegium Nobilium. Uzyskane w jej wyniku nowe pomieszczenia dadzą szansę przetrwania wydziałów warszawskich bez uszczerbków programowych.

Od roku 2014 należy podjąć intensywne działania na rzecz modernizacji i rozwoju systemu biblioteczno-informacyjnego – w tym zakresie niezbędne są prace inwestycyjne (remont i modernizacja zaplecza dedykowanego zbiorom, digitalizacja zbiorów i działania na rzecz konserwacji dzieł szczególnie cennych), jak też inwestycje w rozwiązania informatyczne usprawniające działanie systemu biblioteczno-informacyjnego.

W latach 2016-2020 przewidzieć należy przebudowę Teatru Szkolnego im. J. Wilkowskiego w Białymstoku.

W latach 2015-2016 należy zaplanować pełny remont budynku Bursy Szkolnictwa Artystycznego oraz prawnego pełnego dostępu do Uczelni od strony ulicy Podwale. (Dotychczasowy upór Spółdzielni Mieszkaniowej uniemożliwia dojazd do Akademii z tamtej strony).

W latach 2016-2017 należy zaplanować przeprowadzkę Wydziałów Reżyserii i Wydziału Wiedzy o Teatrze do nowo pozyskanych pomieszczeń.

W latach 2017-2018 należy wykonać prace na terenie obecnego boiska sportowego, w wyniku których powstać winien parking dla samochodów osobowych, najlepiej wielopoziomowy.

Do końca kadencji osoby, pełniące funkcję rektora w okresie 2016-2020 powinny być zakończone wszelkie prace w nowych obiektach i na terenie obecnego boiska sportowego w zakresie adaptacji i pełnego wyposażenia.

W latach 2020-2022 należy zaplanować gruntowny remont dotychczasowej siedziby Akademii wraz z wymianą sprzętu i wyposażenia, tak aby od 2023 roku Akademia Teatralna była w pełni nowoczesnym miejscem edukującym aktorów, reżyserów i teoretyków teatru.

Strategia Rozwoju Kadry

Strategia rozwoju kadry winna zmierzać w dwu kierunkach: zabezpieczających status akademicki Uczelni oraz parametry jakości nauczania.

Uwzględniając wszelkie tendencje rozwojowe w ramach realizacji programu należy zabezpieczyć minima kadrowe wszystkich – już istniejących i planowanych – kierunków i wydziałów z co najmniej dwuosobową nadwyżką na każdym wydziale. Jednocześnie należy przyjąć jako priorytetowy trend rozwoju kadry pracowników naukowych i dydaktycznych w tzw. wieku średnim, czyli 40 plus, bo tylko to dać może gwarancję trwałości i ciągłości nauczania. Innymi słowy – należy promować rozwój naukowy młodej kadry pedagogicznej. Jednocześnie – zgodnie z tradycją Uczelni – należy wykazać szczególną dbałość o utrzymanie w Akademii kadry wybitnych pedagogów-artystów. Ich obecność będąca egzemplifikacją realizacji zasady mistrz-uczeń w uczelniach artystycznych jest podstawowym źródłem budowania jakości nauczania i prolongowania marki Uczelni. To nazwiska – a raczej ich artystyczny i dydaktyczny dorobek – stanowią o klasie uczelni i jej postrzeganiu jako miejscu najlepiej służącym profesjonalnym celom.

Rozwój kadry jest ściśle związany z kolejną ambicją uczelni – uzyskiwaniem kolejnych uprawnień do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego – a tym samym dążenie do większej autonomizacji w zakresie budowania programu kształcenia na poszczególnych Wydziałach.

Wspieraniu rozwoju kadry służyć będzie kontynuowanie i rozwój działalności wydawniczej Akademii Teatralnej – przede wszystkim serii naukowej 'Studia o teatrze', ale też innych wydawnictw. Spodziewać się należy wzrostu projektów wydawniczych dzięki utworzeniu Pracowni Badawczej Akademii Teatralnej przy Wydziale Wiedzy o Teatrze.

Strategia Rozwoju Programu

Koegzystencja pokoleniowa winna też dobrze służyć rozwojowi programu nauczania. W mądrym teatrze świadomość ciągłości w kulturze wymusza całkowicie naturalną współobecność elementów konserwatywnych i nowoczesnych. Teatr jest tą dziedziną komunikacji międzyludzkiej, która niezbyt dobrze znosi zjawiska rewolucyjne,

natomiast niezwykle chętnie i łatwo poddaje się elementom ewolucji. Teatr jest bowiem jedyną dziedziną sztuki, w której nadawca i odbiorca są, istnieją i żyją w tym samym czasie. To czas teraźniejszy dyskontujący w komunikacji artystycznej najlepsze i najbardziej wartościowe osiągnięcia czasu przeszłego. Umiejętne zdefiniowanie potencjalnych zjawisk stanowiących czas przyszły teatru musi uwzględniać, poza artystycznymi, aspekty społeczne, socjologiczne a niekiedy wręcz – polityczne. Teatr bowiem to w takim samym stopniu ludzie, jak i miejsca, ale też – mechanizmy i formy działania. Na funkcjonowanie ludzi i instytucji w obszarze teatru lub przestrzeni pokrewnych wpływ mają czynniki pozaartystyczne – jak poziom wykształcenia, demografia, nawet okresowe trendy czy mody i szereg innych. W zależności od sytuacji i miejsca zmienia się funkcja teatru – od podstawowej, popularyzatorskiej przez wszystkie fazy pośrednie aż do wyrafinowanych artystycznie działań na najwyższym pułapie komunikacji estetycznej i merytorycznej. Świadomość niejednolitej struktury i poziomu adresata nakłada na nadawcę obowiązek umiejętności poruszania się po pełnym spectrum zjawisk teatralnych.

Ta sytuacja w pewnym stopniu określa strategię rozwoju programu kształcenia w Akademii Teatralnej. Przyszłościowy program musi bowiem zakładać poza elementami, które określić można mianem „jazdy obowiązkowej”, elementy dynamiczne, progresywne, uwzględniające czas, w jakim powstają. Program musi w tym znaczeniu reagować na domniemane społeczne potrzeby, aby w warstwie kształcenia nie zamknąć się w getcie przygotowania ludzi teatru dla teatru, ale w ogóle - dla funkcjonowania teatru w przestrzeni publicznej.

Program przeto musi być elastyczny w tym znaczeniu, żeby w jego kształtowaniu pojawiła się szansa na w miarę szybkie reagowanie na nowe formy przekazu i komunikacji w obszarze teatralnym i w domenie innych mediów, korzystających z teatralnych lub parateatralnych umiejętności. Elastyczność winna stanowić rozsądny, nie większy niż 35-40 %, człon programu zasadniczego i dotyczyć będzie form i sposobów działania, umożliwiać studentom korzystanie z zajęć ogólnouczeniowych i międzywydziałowych. W zakresie siatki godzin planowane jest jej rozluźnienie, wprowadzenie większej ilości zajęć fakultatywnych, zajęć międzywydziałowych – dla dalszej indywidualizacji procesu kształcenia, a także umożliwienie pracy własnej (międzywydziałowe studenckie projekty artystyczne).

Zasadniczą zmianą na Wydziale Aktorskim jest wprowadzenie semestru letniego na roku I, trwającego od 15 lipca do 25 września. Celem tego zabiegu jest przygotowanie studentów do procesu kształcenia (zajęcia wyrównawcze, głównie obejmujące historię i teorię teatru, kultury i sztuki, albowiem odnotowujemy wśród kolejnych roczników drastyczny spadek tzw. ogólnej wiedzy humanistycznej).

Umiejscowienie programu na poszczególnych wydziałach, wyrażające się możliwościami prowadzenia zajęć w językach obcych, co będzie miało znaczenie dla studentów obcokrajowców, nie może redefiniować nadrzędnej busoli, jaką jest kształcenie młodych ludzi dla teatru polskiego. Dążyć będziemy do umożliwienia studentom konfrontacji ich wiedzy i umiejętności z doświadczeniem artystów, pedagogów i mistrzów z innych krajów – głównie poprzez warsztaty prowadzone przez znamienitych praktyków teatru, wymianę pokazów i spektakli, udział w festiwalach i kontynuację Międzynarodowego Festiwalu Szkół Teatralnych ITSELF oraz

Międzynarodowego Festiwalu Szkół Lalkarskich, krótkie staże zagraniczne. Działalność ta jednak nie może przesłonić podstawowych idei, którym służy Akademia Teatralna: kultura jest bowiem narzędziem służącym wychowaniu w poczuciu przynależności do określonej narodowej społeczności. A język i dbałość o jego istnienie, funkcjonowanie i rozwój jest rodzajem korporacyjnego obowiązku – Akademia Teatralna musi dopilnować tych wartości. Dlatego internacjonalizacja procesu nauczania nie jest równoznaczna z dążeniem do nauczania w obcych językach. Dbać będziemy jednak o włączanie do zespołu wykładowców profesorów wizytujących z zagranicznych uczelni, jak również wspierać będziemy studenckie zagraniczne praktyki zawodowe i staże. Nie mają takiej powinności inne uczelnie – w których funkcja języka ojczystego nie ma takiego znaczenia, gdyż chodzi tylko o czystą komunikację bez innych uwarunkowań i odniesień.

Kolejnym istotnym kierunkiem rozwoju uczelni jest poszerzenie obszaru prac rozwojowych, projektów badawczych i naukowych prowadzonych na Wydziałach oraz dążenie do pozyskiwania dodatkowych środków na działalność (aktywne poszukiwanie przez Wydziały pozauczelnianych źródeł finansowania badań i projektów, wspieranie grantów indywidualnych i zbiorowych) – w tym celu Teatr Collegium Nobilium, Teatr im. J. Wilkowskiego oraz Studio Audio-Video, Pracownia Badawcza Akademii Teatralnej uzyskały miano specjalnych urzędów badawczych (odpowiednio WA, WSL, WR i WOT).

Planujemy zintensyfikowanie działań na styku: uczelnia – otoczenie zawodowe, m.in. poprzez działania służące komercjalizacji wyników badań (umowy o współpracy, koprodukcyjne, licencjonowanie spektakli dyplomowych lub pokazów warsztatowych, także sprzedaż wyników badań do zawodowych teatrów). Działania te mają na celu ułatwienie studentom wejścia w profesjonalne otoczenie. Temu celowi służyć też ma wprowadzenie pokazów publicznych egzaminów semestralnych.

Konfrontacja studenta z otoczeniem zawodowym to także działalność Teatru Collegium Nobilium. Doświadczenia mijających lat akademickich skłaniają też do pojęcia próby nieco innego zdefiniowania naszych oczekiwań odnośnie funkcjonowania teatru szkolnego. Nie liczba spektakli czy ilość zdarzeń na tej scenie – które nie odbiegały od lat ubiegłych – nakazują tę rewizję, ale analiza faktów. Te zaś oddalają w sferę mrzonki oczekiwanie, że Teatr Collegium Nobilium będzie jedną z konkurencyjnych warszawskich scen. Dla kogoś, kto prowadził teatr stacjonarny jest rzeczą jasną, że osobowość artystyczna danego miejsca, do którego ludzie przychodzą przez świadomy wybór, oparta jest o repertuar, styl, zespół, o gust lidera, jednorodność gatunkową i inne współzrzedne, którym Collegium Nobilium, niejako z definicji, nie jest w stanie sprostać. Jedynym bowiem wspólnym mianownikiem działań na tej scenie jest młody wiek ludzi tam występujących. Z powodu zobowiązań programowych nie występuje tu jednorodność gatunku, stylu, repertuaru, a wśród reżyserów – obok młodych adeptów Wydziału Reżyserii są doświadczeni pedagodzy i reżyserzy, których do młodych zaliczyć nie sposób. Nie ma też lidera, bo być nie może, a odpowiedzialność konkretnej osoby za prowadzenie tej sceny ma charakter organizacyjno-administracyjny. Eklektyzm wpisany jest w działania tego teatru. Magnesem dla widzów nie są ani nazwiska wykonawców, ani autor czy tytuł sztuki a – coraz rzadziej – nazwiska realizatorów. Musimy zrewidować pojęcie Teatru Collegium Nobilium, który nie jest sceną konkurującą z innymi scenami stołecznymi i nigdy w zasadzie nie będzie. Dziś nawet wytapetowanie wszystkich możliwych środków lokomocji w mieście tytułem spektaklu nie gwarantuje

żadnej frekwencji. Nawet bardzo dobre przedsięwzięcia artystyczne w stolicy potrafią borykać się z poważnymi kłopotami. Trzeba radykalnie zmienić filozofię przekazu o naszych miejscach teatralnej prezentacji. Służą one nie tylko pokazom, ale aktywnej rozmowie młodych ludzi o teatrze i o świecie. Trzeba kreować nie teatr, a miejsce. Miejsce wymiany poglądów, miejsce doświadczeń i eksperymentów, międzypokoleniowych sporów. Oczywiście, że teatr będzie główną formą funkcjonowania takiej przestrzeni, ale – zgodnie z tym, co jest i teraz – nie jedyną. Miejsce jest równie trudno wykreować, co teatr – a jeszcze trudniej – modę na nie. Ale trzeba podjąć taką próbę zmierzającą w stronę laboratorium sztuki głównie teatralnej, choć nie tylko. Muzyka, ruch a nawet rozmowa (co realizujemy w ramach np. cyklu *Evviva l'arte*) – wszystko powinno być podporządkowane idei kreacji miejsca.

Nie przewidujemy zagrożenia niżej demograficznym na kierunkach praktycznych – przeciwnie: zainteresowanie kandydatów (szczególnie Wydziałem Aktorskim) rośnie z postępie geometrycznym. Zagrożenie to może być odczuwalne dla Wydziału Wiedzy o Teatrze, ale (o czym poniżej), staramy się temu trendowi przeciwdziałać.

W konkretach:

Wydział Reżyserii planuje poszerzenie swojego spectrum nauczania o specjalność *Reżyseria telewizyjna* (już w roku akademickim 2013-14) oraz przekształcenie, istniejącej obecnie w formie Instytutu Opery działalności w specjalność *Reżyserii operowej i teatru muzycznego* (od roku akademickiego 2014-15). Wydział Reżyserii ma także w planach przygotowanie do zawodu reżysera-choreografa; pionierski kierunek *Reżyseria – choreografia – teatr tańca*, pierwsze tego typu studia w Europie, skierowane będą głównie do tancerzy, którzy bardzo wcześnie skończyli karierę sceniczną. Chcemy wykorzystać istniejącą już współpracę z Tanztheater Pina Bausch Wuppertal i Folkwang Universität der Künste w Essen. Plany te można wdrożyć dopiero po poszerzeniu bazy dydaktycznej.

Wydział Reżyserii chce ponadto włączyć obszar tzw. nowych mediów (film animowany generowany komputerowo, video-art, internet-art) w program kształcenia na Wydziale, albowiem techniki cyfrowe łączące sztuki plastyczne, muzyczne i teatralne staną się wkrótce podstawą alfabetu teatralnego.

Wydział Aktorski planuje uzupełnienie swojego programu poprzez nawiązanie ścisłej współpracy z nowopowstającą na Wydziale Reżyserii specjalnością *Reżyseria telewizyjna* w celu poszerzenia bloku przedmiotów wprowadzających studentów WA w zagadnienia dotyczące pracy aktora na planie filmowym i telewizyjnym. W dalszych planach jest także międzyobszarowy (obszar sztuki, nauk społecznych i humanistycznych) kierunek pod roboczym tytułem: *Medialny*, kształcący dziennikarzy medialnych i prezenterów, rzeczników prasowych oraz przygotowujący studentów do pracy w mediach i z mediami, świadomie kreujących wizerunek w wystąpieniach publicznych.

Wydział Aktorski zamierza także otworzyć odpłatne warsztaty, szkolenia, konsultacje, kursy mistrzowskie i inne formy zajęć – skierowane do grup odbiorców zainteresowanych technikami aktorskimi ze względu na charakter pracy zawodowej, lub służące doskonaleniu technik zawodowych przez wykształconych aktorów.

Od roku 2016 planowany jest także kierunek *Muzyczno-estradowy*.

Wydział Sztuki Lalkarskiej rozszerza swoją ofertę programową o kierunek *Scenografia i technologia teatru lalek* (studia pierwszego stopnia uruchomione będą w roku 2013-2014), od roku 2016 planowane jest nauczanie *Scenografii teatralnej* na poziomie magisterskim na Wydziale Reżyserii. Praktycy teatru zauważają brak na rynku scenografów łączących wiedzę plastyczną z praktyką teatralną.

Wydział Wiedzy o Teatrze. Gruntowna reforma programu, dokonana w ciągu ostatnich pięciu lat, wynikająca z konieczności dostosowania organizacji i struktury programu do wymagań procesu bolońskiego wyłoniła 5 specjalności; na studiach licencjackich: *Krytyka – historia – teoria* oraz *Animacja – organizacja – produkcja*; na studiach magisterskich: *Performatyczno-teatralna*, *Dramaturgiczno-medialna*, *Zarządzanie instytucjami kultury*.

W latach 2012–2016 planowana jest korekta i stabilizacja programu studiów, wynikająca z doświadczeń lat 2010–2012, a w szczególności wzmocnienie specjalistycznego charakteru studiów („wiedza o teatrze”), rozwój samodzielnych badań naukowych, prowadzonych na Wydziale w oparciu o własną kadrę pedagogiczną oraz Koło Naukowe i własne inicjatywy studentów, a także Pracowni Badawczej Akademii Teatralnej.

Perspektywa na lata 2017–2020: osiągnięcie pełnej akademickości Wydziału poprzez uzyskania prawa do nadawania stopnia naukowego doktora oraz uruchomienie płatnych studiów podyplomowych w wymiarze dwóch semestrów, o profilu *Edukacja teatralna*, przeznaczonych zwłaszcza dla nauczycieli i pracowników instytucji kultury, zgodnie z potrzebami rynku pracy i statutowym obowiązkiem upowszechniania kultury teatralnej.

Podsumowanie:

Tym sposobem, w ofercie edukacyjnej Akademii Teatralnej, w ślad za uzyskaniem od roku 2016 nowych możliwości lokalowych, winny się pojawić – poza dotychczasowymi specjalnościami – aktora, aktora teatru lalek, reżysera, reżysera teatru lalek, licencjata sztuki w specjalności: *Krytyka – historia – teoria* oraz *Animacja – organizacja – produkcja*, magistra sztuki w specjalności *Performatyczno-teatralnej*, *Dramaturgiczno-medialnej*, *Zarządzania instytucjami kultury*, pojawią się kolejne: aktora muzyczno-estradowego, reżysera teatru muzycznego, reżysera telewizyjnego, reżysera teatru tańca, scenografa, w tym scenografa teatru lalek, edukatora teatralnego i specjalisty w zakresie mediów.

Biorąc pod uwagę potrzeby rynku i wysoki zakres specjalności zawodowych a także niezbędną kameralność w liczbie studentów nowych kierunków należy założyć, że ich stan powiększy się od roku 2016 o ok. 25-30 %, przy niewielkim wzroście stałego zatrudnienia w kadrze uczących.

Zatwierdzona przez Senat AT w dniu 4 grudnia 2012 (uchwała nr 10 – 2012/2013).